

ПРО БЛУКАННЯ ВІЧНІ Й ПРО ЗЕМЛЮ

Сімдесят років поспіль Генрі Уїльям Філд писав оповідання, яких ніхто й ніколи не друкував. І от одного разу, пів на дванадцяту ночі, він підвівся й спалив десять мільйонів слів. Усі рукописи відніс до склепу свого понурого старого особняка, в казанну, й жбурнув їх у піч.

— От і все, — промовив він і, розмірковуючи про свою марну працю та понівечене життя, повернувся до спальні, напханої всяким антикваріатом, і ліг. — Дарма намагався я змалювати наш божевільний світ, і це моя помилка.

2257-й рік, ракети, атомні дива, мандри до невідомих планет і подвійних сонць — та кому ж це до снаги! Багато хто брався — і жоден сучасний автор не зміг.

"Космос надто безмежний, — думав він, — міжзор'яні кораблі надто швидкісні, відкриття атомної науки надто несподівані. Однак інші, хоч як-так, а все ж друкувались, а він, багатий нероба, змарнував усе життя".

Протягом години гризли його ці думки, тоді він подався крізь нічні кімнати до бібліотеки й засвітив ліхтар. Серед книжок, яких ось уже півстоліття не торкався піхто, він вибрав навмання одну. Випущена вона триста років тому, сторінки були ветхі й пожовклі, але він вчепився в неї й жадібно читав аж до світанку...

О дев'ятій Генрі Уїльям Філд вибіг з бібліотеки, зібрав прислугу, скликав по телевізору юристів, друзів, учених, письменників.

— Приїздіть негайно! — кричав він.

Не минуло й години, а в нього вже зібралися чоловік дванадцять. Генрі Уільям Філд чекав у кабінеті — скуйовджений, неголений, незвичайно схвилюваний, сповнений якоїсь гарячкової веселості. У висхлих руках він стискав грубезний том, а в відповідь на вітання лише сміявся.

— Дивіться, — нарешті проказав він, — ось книжка, її написав велет, який народився в Ешвілі, штат Північна Кароліна, тисяча дев'ятсотого року. Він давно вже обернувся на порошок, а колись видав чотири величезних романи. Він був наче ураган. Він здіблював гори і всотував у себе вітри. П'ятнадцятого вересня тисяча дев'ятсот тридцять восьмого року він помер у Балтиморі, в лікарні Джона Гопкінса, від стародавньої страшно́ї хвороби — пневмонії, а після нього залишилася валіза, напхана паперами, списаними олівцем.

Присутні подивилися на книжку.

"Озирнися на дім, ангеле".

Старий Філд поклав на стіл ще три книжки. "Про час і про річку", "Павутиння й бескид", "Тобі вже не повернутися додому".

— Хх написав Томас Вулф, — сказав він. — Триста років лежить він у землі Північної Кароліни.

— Та невже ви запросили нас лише для того, щоб показати книжки якогось мерця? — здивувалися друзі.

— Ні! Я скликав вас, бо зрозумів: нам потрібний саме Том Вулф! Це людина, створена для того, щоб писати про велике, про Час і Простір, про галактики й космічну війну, про метеори й планети. Він любив і змальовував усе величне й грізне. Тільки народився зарано. Йому потрібний був матеріал справді грандіозний, а на Землі він нічого

подібного не знайшов. Йому б народитися не сто тисяч днів назад, а сьогодні.

— А ви, либонь, трохи запізнилися, — зауважив професор Боултон.

— Е ні! — відрубав старий. — Я не дозволю дійсності обкрасти мене. Ви, професоре, досліджуєте подорожування в часі. Сподіваюся, вже цього місяця ви доробите свою машину. Ось вам чек, суму напишіть самі. Коли ще будуть потрібні гроші, скажіть. Адже ви подорожували вже в минуле, чи не так?

— Так, на кілька років, але ж не на століття...

— А ми доможемося століть! І ви всі, — він окинув присутніх шаленим, палаючим поглядом, — допомагатимете Боултонові. Мені потрібен Томас Вулф.

Усі вклякли з подиву.

— Еге ж, — підтвердив старий. — Отаке я надумав. Ви приставите мені Вулфа. Ми разом здійснимо велике завдання, політ з Землі до Марса буде змальований так, як це може лише Томас Вулф!

Усі пішли, Філд залишився на самоті з книжками, він гортав ветхі сторінки і, хитаючи головою, бурмотів сам до себе:

— Авжеж, авжеж! Том — от хто нам потрібен. Саме він підходящий хлопець для цього діла.

Повільно сотався місяць. Дні ніяк не хотіли розставатися з календарем, нескінченно тяглися тижні, й Генрі Уільям Філд ладен був завити з відчаю.

Одного разу, наприкінці місяця, він прокинувся опівночі — торохтів телефон. Філд простяг руку в пітьмі.

— Слухаю.

— Це професор Боултон.

— Так, професоре.

— Я залишаю вас через годину.

— Залишаєте? Як це? Ви що, кидаєте роботу? Це неможливо!

— Перепрошую, пане Філд. Залишаю — значить, залишаю.

— То ви насправді вирушаєте?

— Через годину.

— В тисяча дев'ятсот тридцять восьмий? У п'ятнадцяте вересня?

— Так.

— Ви точно записали дату? А раптом ви з'явитесь, коли він уже помре? Зважайте, аби це запізнилися! Спробуйте дістатися туди трохи раніше, скажімо, за годину до його смерті.

— Добре.

— Я так хвилююся, ледь тримаю трубку. Хай вам щастить, Боултоне!

— Дякую, сер. До побачення. У трубці клацнуло.

Генрі Уільям Філд не спав. Ніч відлічувала хвилини. Він думав про Тома Вулфа наче про давно втраченого брата, якого треба підняти живого з-під холодного надгробка, повернути йому плоть і кров, горіння й слово. І щоразу він здригався, думаючи про Боултона, якого вітер Часу несе назад, до інших календарів, до інших облич.

"Томе, — думав він у півсні з безсилою ніжністю, мов батько, що кличе улюбленого, давно втраченого сина, — Томе, де ти зараз? Приходь, ми тобі допоможемо, ти обов'язково мусиш прийти, ти нам украй потрібен! Мені це не до снаги, Томе, і жодному з нас, нинішніх, не до снаги. Коли я вже сам не можу дати цьому раду, то хоч допоможу тобі. У нас ти зможеш жартома гратися ракетами, Томе, ось тобі зірки — пригорщі кольорових скляночок. Бери, що тобі до вподоби, у нас усе є. Тобі сподобається наше горіння, сподобаються наші мандри — вони створені для тебе. Ми, нинішні, жалюгідні графомани, Томе, я читав усіх, і жодного не порівняти з тобою. Я осилив цілу купу їхніх творів, Томе, і ніде й на мить не відчув Простору — для цього нам потрібний ти! То дай старому те, чого він прагнув усе життя, адже — свідок бог! — я завжди сподівався, що чи я сам, чи хтось інший напише нарешті велику книжку про зірки, — марно сподівався. Хоч би який ти був сьогоднішньої ночі, Томе, покажи, на що ти здатний. Ти збирався створити цю книжку. Критики кажуть — ця чудова книжка вже склалася в твоїй голові, та нараз твоє життя обірвалося. І тепер, коли ти масні нагоду, Томе, невже не скористаєшся з неї? Адже ти послухаєш і прийдеш до нас сьогодні вночі, будеш тут уранці, коли я прокинусь, чи не так, Томе?"

Філд склепив повіки; замовк його язик, що гарячково повторював те саме прохання; заснули вуста.

Годинник пробив чотири рази.

Філд прокинувся погожого спокійного ранку й відчув, як у грудях зринає хвиля бентеги. Він боявся навіть змигнути; а раптом те, що чекає його десь у домі, кинеться навтіки, грюкне дверима й щезне назавжди. Він притис руки до худих старечих грудей.

Вдалині... кроки...

Одні за одними відчинялися й причинялися двері. До спальні ввійшли двоє.

Філд чув їх подих. Він уже розрізняв їхню ходу. В одного — дрібненькі акуратні кроки, ніби в павука, — це Боултои. Хода другого промовляє про чоловіка високого, статурного, дебелого.

— Том? — вигукнув старий. Він ще не розплющував очей.

— Так, — почув він нарешті.

Ледь Філд побачив Тома Вулфа, як образ, створений його уявою, тріснув, наче замала одіж на великій для свого віку дитині.

— Дай-но я погляну на тебе, Томе Вулф! — повторював старий, незграбно вилізаючи з ліжка. Його трусило. — Та підніміть штори, дайте на нього подивитися! Томе Вулф, невже це ти?

Величезний, товстий Том Вулф поглянув на нього згори, розчепіривши великі руки, аби не втратити рівноваги в цьому незнайомому світі. Він дивився на старого, вуста його тремтіли.

— Ти й справді такий, як тебе описували, Томе, хіба що більший.

Томас Вулф засміявся, зареготав на все горло, — подумав, либонь, що з'їхав з глузду чи бачить якийсь дурний сон; ступнув до старого, торкнувся до нього, озирнувся на професора Боултона, обмацав свої плечі, ноги, обережно кашлянув, приклав долоню до чола.

— Жару вже немає, — мовив, — я здоровий.

— Звісно, здоровий, Томе!

— Оце так нічка! — проказав Том Вулф. — Важкувато мені довелося. Мабуть, жодному недужому в світі не було так погано. Аж чую — пливу — й подумав: кінець, умираю. Підходить до мене чоловік. Подумав — посланець божий. Узяв мене за руки. Чую — електрикою пахне. Здійнявся кудись угору, бачу — мідне місто. Ну, думаю, приїхав. Ось воно, царство небесне, а ось і брама! Закляк я з голови до п'ят, ніби мене вкинули в сніг. Сміх розбирає, треба мені щось робити, бо я вже подумав був, що з глузду зсунувся. Ви ж не господь бог, га? З вигляду щось не те.

Старий засміявся.

— Та ні, Томе, я не бог, я тільки прикидаюсь. Я Філд. — Він знову засміявся. — Подумати лише! Я кажу так, ніби вій знає, хто такий Філд. Томе, я Філд, фінансовий туз, — кланяйся нижче, цілуй ручку. Я Генрі Філд, мені подобаються твої книжки. Я переніс тебе сюди. Підійди-но.

І старий потяг Вулфа до широчезного дзеркального вікна.

— Бачиш у небі вогні, Томе?

— Так, сер.

— Бачиш фейєрверк?

— Бачу.

— Це зовсім не те, що ти думаєш, сішку. Сьогодні не Четверте липня. [38] Не так, як за твоїх часів. Нині у нас кожен день — свято незалежності. Людина оголосила, що вона незалежна від Землі. Владу земного тяжіння давним-давно повалено. Людство перемогло. Ген та зелена "римська свічка" летить до Марса. А той червоний вогник —

ракета з Венери. І ще — бачиш, скільки їх? — жовті, блакитні. Це міжзор'яні кораблі.

Том Вулф пильно дивився, наче велетенське дитя, зачароване різнобарвними вогненними дивами, що блискотять і кружляють в липневому присмерку, а далі спалахують і вибухають з оглушливим тріскотом.

— Який зараз рік?

— Рік ракети. Дивись! — Старий торкнувся до якихось рослин, і вони раптом розквітли в нього під рукою. Квіти нагадували біло-голубе полум'я. Вони пломеніли, іскрилися прохолодними видовженими пелюстками. Чашечки були два фути завширшки й холодно голубіли, наче осінній місяць. — Це місячні квіти, — мовив Філд. — Із зворотного боку Місяця. — Він злегенька доторкнувся до квітів, вони обсипалися срібним дощем і розтали в повітрі. — Рік ракети. Це найвлучніша назва, Томе. Ось чому ми перенесли тебе сюди: ти нам потрібен. Ти єдина людина, здатна впоратися з Сонцем, не перетворившись на жалюгідну пригорщу золи. Ми хочемо, щоб ти грався Сонцем, як м'ячем, — Сонцем і зорями, і всім, що ти побачиш дорогою до Марса.

— До Марса? — Томас Вулф озирнувся, схопив старого за плече, нахилився, недовіжливо вдивляючись йому в обличчя.

— Так. Ти летиш сьогодні о шостій.

Старий підніс рожевий квіток, що тріпотів у повітрі, й чекав, коли Том здогадається взяти його.

Була п'ята година.

— Авжеж, авжеж, я дуже ціную все, що ви зробили! — вигукнув Томас Вулф.

— Сядь, Томе. Перестань бігати з кутка в куток.

— Дозвольте домовитися, пане Філд, дозвольте мені закінчити, я мушу висловитися до кінця...

— Ми вже стільки годин сперечалися, — заблагав знеможений Філд.

Вони пробалакали з раннього сніданку до полуденка і з полуденка до вечірнього чаю, переходячи з кімнати до кімнати (а їх було з десятків) і від доказу до доказу (а їх було десять десятків); обох кидало то в жар, то в холод і знов у жар.

— Річ ось у чому, — мовив нарешті Томас Вулф. — Я не можу тут залишатися, пане Філд. Я мушу повернутися. Це не мій час. Ви не мали права втручатися...

— Але...

— Моя робота була в самому розпалі, а найкращу свою книжку я ще й не починав — раптом ви хапаєте мене й переносите на триста років уперед. Покличте професора Боултона, пане Філд. Хай він посадить мене в свою машину, яка вона там є, і відправить назад, де мій час і моє місце. Більше я від вас нічого не хочу.

— Невже ти не хочеш побачити Марс?

— Ще й як! Але знаю, це не для мене. Вся моя робота ніде нанівець. На мене наляже ціла купа відчуттів, які я не зможу вмістити в свої книжки, коли повернуся додому.

— Ти не розумієш, Томе, ти просто не розумієш.

— Розумію чудово — ви егоїст.

— Егоїст? — перепитав старий. — Еге ж, ще й який! Заради себе й заради інших.

— Я хочу повернутися додому.

— Послухай, Томе...

— Покличте професора Боултона!

— Томе, мені дуже не хотілося тобі казати... Я сподівався, що не доведеться, що не буде такої потреби. Але ти позбавляєш мене вибору.

Старий простяг руку до завішеної стіни, відсунув завіску — з'явився великий білий екран — і почав крутити диск, набираючи якісь цифри; екран замиготів, ожив; вогні в кімнаті повільно згасли й перед очима виник цвинтар.

— Що ви робите? — різко запитав Вулф, ступнув уперед і втупився в екран.

— Я зовсім цього не хотів, — сказав старий, — Дивись.

Цвинтар лежав перед ними, освітлений літнім полуднем. З екрана війнуло жарким запахом літньої землі, теплого граніту, свіжістю струмка, що жебонів поруч. У кроні дерева цвірінькала якась пташина. Серед надгробків хиталися червоні й жовті квіти, екран рухався, небо оберталось, старий крутив диск, збільшуючи зображення... і раптом у самісінькій середині екрана виникла похмура гранітна брила; вона збільшується, наближається, заповнює все; вони вже більше нічого не бачать і не відчувають — і в напівтемній кімнаті Томас Вулф, підвівши очі, читає карбовані на граніті слова — один раз, і ще, і ще, і, задихаючись, перечитує знову, бо це його ім'я:

ТОМАС ВУЛФ

і дата його народження, і дата смерті, і в холодній кімнаті пахне духмяною зеленою папороттю.

— Вимкніть, — сказав він.

— Пробач, Томе.

— Та вимкніть же! Я цьому не вірю.

— Це правда.

Екран почорнів, на кімнату спустився нічний небозвід, вона стала ніби склепом, ледь відчувався останній подих квітів.

— Отже, я вже не прокинувся, — мовив Томас Вулф.

— Так. Ти вмер тоді, у вересні тисяча дев'ятсот тридцять восьмого року.

— І не дописав книжки.

— Її видали інші, поставилися до неї надзвичайно дбайливо, зробили за тебе все, що треба.

— Я не дописав своєї книжки, не дописав!

— Та не побивайся ти так!

— Вам легко казати!

Старий не вмикав світла. Він не хотів бачити Тома отаким.

— Сядь-но, синку... Мовчанка.

— Томе!

Ані слова у відповідь.

— Слухай, синку. Може, вип'єш чогось?

Почулося зітхання, потім придушене гарчання, ніби застогнав поранений звір.

— Це несправедливо, нечесно! Я мав ще стільки зробити!

Він глухо заривався.

— Облиш, — показав старий, — слухай. Слухай, що я скажу. Хіба ти не живий? Отут, зараз — ти живий. Ти дихаєш і відчуваєш, чи не так?

Том відповів не зразу.

— Так.

— Отже, — Філд у темряві нахилився вперед, — я переніс тебе сюди, Томе, я надаю тобі ще одну можливість. Місяць чи приблизно стільки. Думаєш, я тебе не оплакував? Я прочитав твої книжки, а тоді побачив надгробок, що його триста років точили вітри й дощі, і подумав — не стало такого таланту! Ця думка мене просто вбила, повір. Просто вбила! Я не шкодував грошей, аби якось дістатися до тебе. Ти маєш відстрочку; правда коротку, навіть дуже коротку. Професор Боултон каже, якщо дуже пощастить, ми зможемо тримати канали Часу вільними два місяці. Він триматиме їх для тебе два місяці, але не більше. Протягом цього відтинку часу ти мусиш написати книжку, Томе, ту книжку, яку ти мріяв написати, — ні, ні, синку, не ту, котру ти писав для своїх сучасників, вони всі вмерли й перетворилися на порох, і того вже не змінити. Ні, тепер ти створиш книжку для нас, живих, вона нам надзвичайно потрібна. Ти залишиш її нам заради самого себе, вона буде незрівнянно краща за всі

твої попередні твори... адже ти її напишеш, Томе? Чи можеш ти на якихось два місяці забути той надгробок, лікарню й писати для нас? Ти ж напишеш її, Томе, напишеш?

Кімната поступово освітилася. Том Вулф стояв, дивлячись у вікно, великий, масивний, а лице — бліде, стомлене. Він споглядав ракети, які шугали у тьмяному передвечірньому небі.

— Я спершу не зрозумів, що ви для мене зробили, — мовив він. — Ви даєте мені ще трохи часу, а час це те, що мені найдорожче й найпотрібніше, це мій друг і ворог, я завжди з ним змагався і, певне, віддячити вам можу лише так. Хай буде, як ви хочете. — Він затнувся. — А коли я закінчу роботу? Що тоді?

— Повернешся до лікарні, Томе, в тисяча дев'ятсот тридцять восьмий рік.

— Інакше не можна?

— Ми не можемо змінити Час. Ми взяли тебе тільки на п'ять хвилин. І повернемо на лікарняне ліжко через п'ять хвилин після того, як ти його залишив. Таким чином, ми нічого не порушимо. Це вже історія. Те, що ти живеш з нами зараз, у майбутньому, нам не зашкодить. Але якщо ти відмовишся повернутись, ти зашкодиш минулому, отже, і майбутньому, там багато чого піде шкереберть, настане плутанина.

— Два місяці, — проказав Томас Вулф.

— Два місяці.

— А ракета на Марс вирушає за годину?

— Так.

— Мені потрібні олівці й папір.

— Ось, маєш.

— Треба збиратися. До побачення, пане Філд.

— Хай щастить, Томе.

Шоста година. Сонце сідає. Небо червоніє, мов жар. У просторому домі тиша. Жарко, але старого лихоманить. Нарешті приходить професор Боултон.

— Ну що, Боултоне? Як він почувався, як повадився на космодромі? Та кажіть уже!

Професор усміхається.

— Він просто якесь диво — такий велетень, жоден скафандр йому не підійшов, довелося негайно робити новий. Шкода, що ви не бачили, як воно було: все-все він обійшов, усе обмацав, принохувався, паче собака, балакав не вгаваючи; очі круглі, жадібні, і від усього він у захваті — ну чисто тобі хлопчисько!

— Добре, добре! Боултоне, а ви й справді протримаєте його тут два місяці?

Боултон нахмурився.

— Адже ви знаєте, що він належить не нашому часові. Якщо потужність хоч на мить зменшиться, минуле відразу притягне Вулфа назад, паче гума паперову кульку. Повірте, ми щосили намагаємося його втримати.

— Збагніть, це конче погрібно! Не можна, щоб він повернувся, не докінчивши книжки! Ви повинні...

— Дивіться! — перепинив його Боултон.

У небо злетіла срібна ракета.

— Це він? — запитав старий.

— Так, — відповів професор. — Вулф летить на Марс.

— Молодець, Томе! — заволав старий, стрясаючи кулаками над головою. — Дай їм там чосу!

Ракета потонула в вишині, вони провели її очима.

Десь опівночі до них дійшли перші сторінки.

Генрі Уїльям Філд сидів у своїй бібліотеці. На столі перед ним дзижчав апарат, який повторював слова, написані далеко по той бік Місяця.

Апарат писав їх чорним олівцем, точно відтворюючи карлючки Тома Вулфа, які він надряпав за мільйон миль звідси. Лець дочекавшись, коли на стіл ляже стосик аркушів, старий схопив їх і взявся читати, а Боултон і прислуга стояли і слухали. Він читав про Простір і про Час, про політ, про велику людину на великій путі, про довгу ніч, про космічну холоднечу і про те, як ця зголодніла людина жадібно всотує все і вимагає ще й ще. Він читав, а кожне слово було сповнене і горіння, і грому, і таїни.

"Космос наче осінь", — писав Томас Вулф. І вів оповідь про пустельний морок, про самотність, про те, яка мала загублена в космосі людина. Оповідав про вічну, неминущу осінь. А ще про зореліт, про те, як пахне метал, який він на доторк; а ще про чуття високої долі, про

шалений захват, який переживаєш, відриваючись нарешті від Землі, залишаючи позаду всі земні завдання й печалі, і прагнеш до завдання куди важчого, і до печалі куди гіршої. Так, то були чудові сторінки, і вони казали те, що неодмінно слід було сказати і про Всесвіт, і про людину, і про її манюсінькі ракети, що загубилися в космосі.

Старий читав, поки захрип, потім читав Боултон, далі інші — до глумої ночі, коли апарат припинив писати і всі зрозуміли, що Том уже в ліжку, там, у ракеті, що летить до Марса... либонь, він ще не спить, ні, ще довго не засне, лежатиме без сну, ніби хлопчисько напередодні відкриття цирку: йому не віриться, що вже зведене величезне, чорне, всіяне коштовними камінцями шатро й вистава починається, і десять мільярдів саяйливих акробатів похитуються на пружно напнутих дротах, на невидимих трапеціях Простору.

— От! — видихнув старий, обережно відкладаючи останні сторінки першого розділу.

— Що ви про це скажете, Боултоне?

— Це добре!

— Дідька лисого добре! — заволав старий. — Це пречудово! Прочитайте-но ще раз, сідайте і прочитайте ще раз, хай йому біс!

Отак воно й велося, день у день, по десять годин поспіль. На підлозі виростала купа жовтуватого списаного паперу, за тиждень вона стала величезною, за два тижні — неймовірною, наприкінці місяця — просто неможливою.

— Ви послухайте лишень! — кричав старий і читав уголос. — А це? — казав він. — А ось іще розділ, Боултоне, а ось повість, її щойно передано, назва — "Космічна війна", ціла повість про те, як ото воно — воювати в космосі. Він балакав з різними людьми, розпитував солдатів, офіцерів,

ветеранів Простору. І про все написав. А ось іще розділ, називається "Довга опівнічна пора", а цей про те, як негри заселили Марс, а ось нарис — опис марсіанина, йому ж ціни нема!

Боултон кахикнув.

— Пане Філд...

— Потім, потім, не заважайте.

— Кепські новини, сер.

Філд підвів сиву голову.

— Що таке? Щось з Елементом Часу?

— Передайте Вулфові, нехай поквапиться, — м'яко сказав Боултон. — Певне, зв'язок з Минулим урветься цього тижня.

— Я дам ще мільйон доларів, тільки підтримуйте його.

— Річ не в грошах, пане Філд. Тепер усе залежить від звичайної фізики. Я зроблю все, що можу. Але ви його про всяк випадок попередьте.

Старий зіщулився в кріслі, став зовсім крихтним.

— Невже ви саме тепер заберете його в мене? Він так чудово працює! Бачили ви, які ескізи він передав лише годину тому — оповідання, шкіци? Ось це — про космічні течії, а це — про метеорити. А ось початок повісті під назвою "Пушинка й полум'я"...

— Нічого не вдієш...

— А якщо ми його втратимо зараз, то, може, ви зумієте доставити його сюди ще раз?

— Надмірне втручання в Минуле надто небезпечне.

Старий ніби скам'янів.

— Тоді так. Зробіть, щоб Вулф не марнував часу на олівця та папір — нехай друкує на машинці чи диктує, коротше, подбайте про якусь механізацію. І то неодмінно!

Апарат стрекотів без угаву — за північ, і до світанку, і цілий день. Старий усю ніч не спав, ледве склепить повіки, як апарат знов оживає — і він стрепенеться, і знов космічні простори й мандри та неосяжність буття ринуть до нього, перетворені думкою іншої людини.

"...безкраї зоряні космічні луки..."

Апарат затнувся, здригнувся.

— Давай, Томе! Дай їм часу!

Старий заляк, чекаючи. Задзвонив телефон.

Голос Боултона:

— Ми більше не в змозі підтримувати зв'язок, пане Філд. Ще хвилина — і контакт Часу зійде нанівець.

— Щось зробіть!

— Не можу.

Телетайп здригнувся. Мов зачарований, похоловши з жаху, старий стежив, як складаються чорні рядки: "...марсіанські міста — предивні, неймовірні, наче камені, зірвані з гірських верховин якоюсь стрімкою, небаченою лавиною, і вони застигли нарешті сяйливими розсипами..."

— Томе! — вигукнув старий.

— Все, — пролунав у трубці Боултонів голос.

Телетайп трохи погаявся, відбив ще слово і замовк.

— Томе! — на відчай душі закричав Філд.

Він почав термосити телетайп.

— Дарма, — мовив голос у трубці. — Він щез. Я вимикаю Машину Часу.

— Ні! Зачекайте!

— Але...

— Чули, що я сказав? Заждіть вимикати! Може, він ще тут.

— Його вже нема. Все дарма, лише марнується енергія.

— Хай собі марнується!

Філд пожбував трубку.

І повернувся до телетайпа, до незавершеного речення.

— Ану, Томе, не можуть вони отак собі здихатися тебе, не піддавайся, ану давай, продовжуй! Доведи їм, Томе, що ти молодець, ти більший, ніж Час і Простір та всі ці кляті механізми, у тебе ж бо така величезна сила, така залізна воля. Томе, доведи їм усім, не дай відправити себе назад!

Клацнула клавіша телетайпа.

— Томе, це ти? — несамовито забубонів старий. — Ти ще можеш писати? Пиши, Томе, не здавайся, поки ти працюєш, тебе не можуть відіслати назад, не можуть!

"У" — відбила машина.

— Ще, Томе, ще!

"Подиху" — відклацала вона.

— Ну, ну?!

"Марса" — надрукувала машина й зупинилась. Нетривала тиша. Клац — і машина почала знову, з нового рядка:

"У подиху Марса відчуваєш запах кориці й холодних пряних вітрів, тих, що збивають летючий пил, обвіюють нетлінні кістки, приносять пилок квітів, які одцвіли хтозна-коли..."

— Томе, ти ще живий!

Замість відповісти апарат ще десять годин поспіль вибухав гарячковими нападами й від-клацав шість розділів "Утечі від демонів".

— Сьогодні вже півтора місяця, Боултоне, цілих півтора місяця, як Том полетів на Марс та на астероїди. Дивіться, ось рукописи. Десять тисяч слів на день, він не дає собі перепочити, не знаю, коли спить, чи встигає поїсти, та це мені байдуже, і йому теж, йому важливе одне — дописати, адже він знає, що час не жде.

— Неймовірно, — проказав Боултон. — Наші реле не витримали, енергія впала. Ми виготовили для головного каналу нові реле, які забезпечують надійність Елементу Часу, але ж на це пішло три дні, а Вулф таки протримався! Певне, це залежить ще й від його особистості, тут діє щось таке, чого ми не передбачили. А Вулф таки живе тут, у нашому часі, і, виявляється, Минулому не так уже й легко його повернути. Час не такий піддатливий, як ми вважали. Ми неправильно порівняли. Час не гума. Він скоріше подібний до дифузії — взаємопроникнення рідких шарів. Минуле ніби просочується в Сучасне... Та однаково доведеться відіслати його назад, ми не можемо залишити його тут: у Минулому утвориться порожнеча, все зсунеться й переплутається. По суті, його зараз тримає у нас тільки одне — він сам, його пристрасть, його праця. Дописавши книжку, він щезне з нашого часу так само природно, як виливається вода зі склянки.

— Чхати я хотів, що, як і до чого, — відказав Філд. — Я знаю одне: Том закінчує свою книжку! В нього лишився той самий талант і натхнення, і є ще щось, щось нове, він шукає цінностей, які вагоміші за Простір і Час. Він написав психологічний етюд про жінку, яка залишається на Землі, коли відважні космонавти вирушають у Невідоме, — це написано чудово, правдиво й тонко. Том назвав цей етюд "День ракети", він змалював лише один день з життя звичайнісінької провінціалки, вона живе в своєму домі, як жили її прабабки, виховує дітей... небувалий розквіт науки, грім космічних ракет, — а її життя майже таке саме, як і в жінок кам'яного віку. Том правдиво, ретельно й зворушливо змалював її поривання й розчарування. Або ось рукопис, називається "Індіанці", тут він пише про марсіан: вони — індіанці космосу, їх вигнали й винищили, як за давніх часів індіанські племена: чероків, ірокезів, чорноногих. Випийте, Боултоне, випийте!

Наприкінці другого місяця Том Вулф повернувся на Землю

Він повернувся в полум'ї, як у полум'ї вилітав, ходою велета перетнув космос і ввійшов у дім Генрі Уїльяма Філда, до бібліотеки, де на підлозі громадилися купи жовтого паперу, списаного олівцем чи вкритого друкованими рядками: ці купи треба було розділити на шість частин, вони складали шедевр, створений неймовірно швидко ціною надлюдськи впертої праці і в постійному розумінні того, що хвилини минають невблаганно.

Том Вулф повернувся на Землю, він стояв у бібліотеці Генрі Уїльяма Філда і дивився на громаддя, породжене його серцем і його рукою.

— Хочеш усе це прочитати, Томе? — спитав старий.

Але той похитав масивною головою, широкою долонею відкинув назад кучму темного волосся.

— Ні, — мовив, — боюся починати. Коли почну, заманеться взяти все це з собою. А мені ж не можна забрати це додому, чи не так?

— Не можна, Томе.

— А так хочеться...

— Нічого не вдієш, не можна. Того року ти не написав нового роману. Те, що написане тут, мусить і залишитися тут, а що написане там, мусить залишатися там. Нічого не можна змінити.

— Розумію. — Тяжко зітхнувши, Вулф сів у крісло. — Втомився я. Страшенно втомився. Важко все це було. Але й здорово! Котрий же сьогодні день?

— Шістдесятий,

— Останній?

Старий кивнув, якусь хвилю обоє мовчали.

— Назад у тисяча дев'ятсот тридцять восьмий, на цвинтар, під камінь, — мовив Том Вулф, заплющивши очі. — Не хочеться мені. Краще б мені не знати про це, жахно таке знати...

Голос йому урвався, він сховав обличчя в широкі долоні й заляк.

Двері прочинилися. Ввійшов Боултон зі склянкою в руці й став позаду крісла, в якому сидів Том Вулф.

— Що це у вас? — запитав старий Філд.

— Давно знищений вірус, — відповів Боултон. — Пневмонія. Дуже давня і вельми небезпечна хвороба. Коли пан Вульф прибув до нас, мені, звичайно, довелось його вилікувати, щоб він міг упоратися зі своєю роботою: маючи нашу сучасну техніку, це було дуже просто. Культуру мікроба я зберіг. Тепер, коли пан Вулф повертається, йому треба знову прищепити пневмонію.

— А якщо не прищепити?

Том Вулф підвів голову.

— Якщо не прищепити, він одужає в тисяча дев'ятсот тридцять восьмому році.

Том Вулф підвівся.

— Тобто як? Одужаю, стану на ноги, там, у себе, і обдурю гробарів?

— Саме так.

Том Вулф утупився в склянку, рука конвульсивно здригнулась.

— А що, коли я знищу цей ваш вірус і не піддамся вам?

— Аж ніяк не можна.

— А все-таки... якщо?

— Ви все зруйнуєте.

— Що — все?

— Зв'язок речей, перебіг подій, життя, всю систему того, що є й що було, ви зруйнуєте те, чого ми не маємо права змінити. Ви не можете все це порушити. Вихід лише один: ви повинні вмерти, а я повинен про це подбати.

Вулф подивився на двері.

— А якщо я втечу і повернусь без вашої допомоги?

— Машина Часу під наглядом. Ви не можете вийти з цього дому. Мені доведеться силоміць повернути вас сюди й зробити щеплення. Я передбачав, що під кінець будуть ускладнення, і зараз унизу наготові п'ять чоловік. Варто мені лише гукнути... самі бачите, це марна справа. Ну от, так краще. Отак.

Вулф позадкував, озирнувся, подивився на старого, в вікно, обвів очима простору кімнату.

— Пробачте мені. Так не хочеться помирати. Ох, як не хочеться!

Старий підійшов до нього, стис йому руку.

— А ти дивись на це так: тобі пощастило зробити нечуване — виграти у життя ще два місяці, ти написав ще одну книжку — останню, нову книжку! Подумай про це — і тобі стане легше.

— Спасибі вам за це, — поважно сказав Том Вулф. — Спасибі вам обом. Я готовий. — Він закачав рукав. — Робіть ваше щеплення.

І поки Боултон робив свою справу, Вулф вільною рукою взяв олівець і на першому аркуші першої частини рукопису написав два рядки, потім вів далі:

— В одній моїй давній книжці є таке місце, — він нахмурич чоло, пригадуючи: — "...про блукання вічні й про Землю. Хто володіє Землею? І для чого нам Земля? Щоб блукати нею? Чи для того нам Земля, щоб не знати на ній супкою? Кожен, кому потрібна Земля, матиме її, залишиться на ній, знайде спокій на малому клаптику й зостанеться в тісному її кутку навіки..."

Якусь хвилю він помовчав.

— Ось вона, моя остання книжка, — сказав переогом і на чистому жовтому аркуші величезними чорними літерами, міцно натискаючи на олівець, написав: ТОМАС ВУЛФ — ПРО БЛУКАННЯ ВІЧНІ Й ПРО ЗЕМЛЮ.

Він схопив купу списаних аркушів, на мить притис до грудей.

— Як би я хотів забрати оце все з собою. Ніби розлучаєшся з рідним сином!

Він відклав рукопис, ляснув по ньому долонею, нашвидку потис руку Філдові й подався до дверей; Боултон рушив слідом. На порозі Вулф зупинився, освітлений передвечірнім сонцем, величезний і величний.

— Прощайте! — вигукнув він. — Прощайте!

Грюкнули двері. Том Вулф щез.

— Пане Вулф!

— Що?

— Ви нас так налякали, пане Вулф, ми вже думали, що ви щезли!

— Щез?

— Де це ви поділися?

— Де? Де подівся? — Його вели нічними коридорами, він покірливо йшов. — Ех, якби я й розповів вам, де... ви однаково не повірите.

— Ось ваше ліжко, даремно ви встали.

І він ліг на біле смертне ложе, від якого віяло ледь відчутними чистими пахощами ро-кованого йому скону, близького скону, що пах лікарнею; ледь він торкнувся цього ложа, як воно поглинуло його, огорнуло запахом лікарні і холодною крохмальною білизною.

— Марс, Марс, — шепотів велетень у нічній тиші. — Моя краща, найкраща книжка, вона ще буде написана, буде надрукована, колись, через три століття...

Його дихання урвалося. Томас Вулф помер.

Минають роки, на могилі Томаса Вулфа знову й знов з'являються квіти. Здавалося б, нічого дивного, адже стільки людей приходять йому поклонитись. Але ці квіти з'являються щоночі. Ніби падають з неба. Величезні, кольору осіннього місяця, вони пломеніють, іскряться прохолодними видовженими пелюстками, вони ніби біле й голубе полум'я. А ледь повіє передранковий вітерець, вони обсипаються срібним дощем, білі іскри бризкають і тануть у повітрі. Минуло вже багато, багато літ відтоді, як помер Томас Вулф, а квіти з'являються знову й знов...